

[Finansministeren.]

fodermidler. Det må man naturligvis have for øje. Det vil iøvrigt af sig selv komme frem i en merindkomstskat, som fortrinsvis beskatter de store indkomster og navnlig de store merindkomster.

Af de tal, det ærede medlem hr. H. C. Hansen fremdrog, skal jeg iøvrigt ikke gå nærmere ind på ret mange. Jeg er enig med det ærede medlem i, at hele forsørgerbegrebet i vor skattelovgivning trænger til at blive taget op til revision. Det vil forhåbentlig ske ved den skattereform, som vi engang skal have, men vi må jo indtil videre operere med de forsørgerbegreber, vi har, og det har ikke været muligt — jeg ved ikke, om det er muligt i udvalget at pille lidt ved det hist og her — at ændre forsørgerbegrebet i lovforslaget om tillægsskat. Jeg skal iøvrigt i svaret til andre ærede ordførere gøre visse bemærkninger om denne skat.

Det ærede medlem hr. Øllgaard gav tilslutning til princippet om bunden opsparing, men gjorde dernæst en bemærkning, som også blev gentaget i forskellige former af flere andre ærede medlemmer, og som jeg derfor gerne vil sige lidt om, og det er den lange tid, der hengår, inden man kommer til at betale noget efter flere af de forelagte lovforslag, ikke mindst, naturligvis, efter lovforslaget om bunden opsparing. Regeringen er på det rene med, at der her er en vanskelighed. Det er allerede undersøgt i finansministeriet, om man kunne gå den vej, som forskellige ordførere har antydnet, nemlig at udskrive i hvert fald en del af den bundne opsparing sådan, at den kan betales tidligere, f. eks. til foråret. Det ville forudsætte, som også det ærede medlem hr. Øllgaard sagde, at man udskrev den på de allerede foreliggende skattelister, d. v. s. på foregående års indkomst. Jeg kan se, at det udfra et pengesanerings synspunkt er ønskeligt at gøre dette. Jeg peger imidlertid på, at det rummer to problemer, som man må have for øje. Det ene er af praktisk art og det andet af principiel. Det praktiske er dette, at hvis man skal have en ekstra udskrivning på grundlag af et allerede administrativt passeret skatteår, skal man tage hele historien op igen, medens man derimod, hvis man foretager udskrivningen samtidig med den almindelige skatteudskrivning for 1951—52, der skal lignedes til foråret, administrativt slipper betydelig nemmere fra det. Det er ikke mindst skatterådene, der ville få et ekstra arbejde, og om de er i stand til at magte det, er et praktisk problem, der for tiden er til undersøgelse. Den principielle bemærkning, jeg vil gøre om

spørgsmålet, er den, at hvis vi udskriver en ekstra beskatning på en indtægt, der vedrører et tidligere skatteår, er det en lovgivning, der i nogen grad nærmer sig til at være en lovgivning med tilbagevirkende kraft. Man skal jo have dette problem for øje. Der er vel i al almindelighed den opfattelse, at når man har fået sin skatteblanket for et vist skatteår, når så oven i købet dette skatteår er gået, så er man færdig med den beskatning, der skal ske på grundlag af den indtægt. Man må i hvert fald overveje dette principielle synspunkt, før man foretager ændringer.

Det spørgsmål, det ærede medlem hr. Øllgaard rejste vedrørende afdrag som ligeberettiget med visse andre opsparingsmæssige forpligtelser, vil jeg gerne overveje i forbindelse med den bundne opsparing.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Øllgaard i, at det ville være ønskeligt i merindkomstskatten at sondre mellem inflationsgevinst og det, han kalder flidsgevinst, men jeg er bange for, at det er meget vanskeligt. Vi har jo haft noget lignende ved den såkaldte krigskonjunkturskat. Det var allerede dengang meget vanskeligt, men der er jo ikke nu en inflation, der sondrer sig så tydeligt ud fra landets almindelige økonomiske udvikling, som man dengang kunne sige, at de krigsbetonede indtægter sondrede sig ud fra andre.

Det ærede medlem hr. Øllgaard talte om, at han ville foretrække en procentvis forhøjelse af statsskatterne i stedet for merindkomstskat, og han kom derved ind på andre ordføreres bemærkninger om, at de, der havde større, men nogenlunde konstante indtægter, ikke kom med på samme måde som de, der har merindtægter. Det er naturligvis spørgsmål, man kan tale om.

Når det ærede medlem hr. Øllgaard i forbindelse med tillægsindkomstskatten talte om en aldersgrænse, om, at de, der er henimod de 70, måske burde indtage en særstilling, så kan jeg sige, at dette spørgsmål er allerede til overvejelse. Jeg har ladet det ligge, fordi der i den ligningslov, som for tiden ligger i det høje ting, netop er en bestemmelse om en særstilling for dem, der er over 65 år, for alders- og invaliderentemodtagere o. lign., og jeg havde tænkt, at man simpelthen kunne henviser til den bestemmelse; men det kan man jo ikke, før ligningsloven er vedtaget.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) gjorde enkelte bemærkninger om merindkomstskatten og sagde, at han principielt var imod en lovgivning af denne art. Jeg kan sige, at jeg er også imod den under